

Rezolutīvā daļa:

- 1) Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 2. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas, ka zirga īpašnieks, kas ir pievienotās vērtības nodokļa maksātājs, nodod zirgu skriešanās sacīkšu rīkotājam savu zirgu, lai šis zirgs piedalītos šajās sacīkstēs, nav pakalpojumu sniegšana par atlīdzību šīs tiesību normas izpratnē, ja par to netiek samaksāts honorārs par dalību vai cita veida tieša atlīdzība un ja tikai to zirgu īpašnieki, kas sacīkšu beigās ieņem augstu vietu, saņem balvu, pat ja tā ir iepriekš noteikta. Turpretī šāda zirga nodošana rīcībā ir pakalpojumu sniegšana par atlīdzību, ja organizators par to samaksā atlīdzību, kas nav atkarīga no tā, kādu vietu attiecīgais zirgs ieņem sacīkstēs;
 - 2) Direktīva 2006/112 ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesības uz tā pievienotās vērtības nodokļa priekšnodokļa atskaitīšanu, kas samaksāts darījumos, kuri attiecas uz tādu zirgu sagatavošanu un dalību zirgu skriešanās sacīkstēs, kas pieder nodokļa maksātājam, kurš audzē un trenē savus, kā arī trešo personu sacīkšu zirgus, rodas tādēļ, ka izmaksas, kas attiecas uz šiem darījumiem, ir daļa no tā saimnieciskās darbības vispārējām izmaksām, ar nosacījumu, ka izmaksām, kas radušās saistībā ar katru no attiecīgajiem darījumiem, ir tieša un tūlītēja saikne ar šo darbību kopumā. Tā tas var būt, ja šādi radušās izmaksas ir saistītas ar sacīkšu zirgiem, kas faktiski ir paredzēti pārdošanai, vai ja minēto zirgu dalība sacīkstēs, objektīvi ņemot, ir līdzeklis saimnieciskās darbības veicināšanai, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- Gadījumā, ja šādas tiesības uz nodokļa atskaitīšanu pastāv, balva, ko nodokļa maksātājs iespējams iegūst tādēļ, ka viņa zirgs ir ieņēmis augstu vietu zirgu skriešanās sacīkstēs, nav jāiekļauj pievienotās vērtības nodokļa bāzē.
- 3) Direktīvas 2006/112 98. pants, lasot to kopā ar šīs direktīvas III pielikuma 14. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka vienota kompleksa pakalpojuma sniegšana, ko veido vairāki elementi, kas tostarp ietver zirgu trenēšanu, sporta telpu un inventāra izmantošanu, zirgu izmitināšanu stallos, barošanu un citus zirgu aprūpes pakalpojumus, nevar tikt aplūkta ar samazinātu pievienotās vērtības nodokļa likmi, ja sporta telpu un inventāra izmantošana šīs direktīvas III pielikuma 14. punkta izpratnē un zirgu trenēšana ir šā kompleksā pakalpojuma divi līdzvērtīgi elementi vai ja zirgu trenēšana ir šā kompleksā pakalpojuma galvenais elements, kas ir jāizvērtē iesniedzējtiesai.

⁽¹⁾ OV C 371, 9.11.2015.

Tiesas (sestā palāta) 2016. gada 10. novembra spriedums (Hoge Raad der Nederlanden (Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – J.J. de Lange/Staatssecretaris van Financiën

(Lieta C-548/15) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālā politika — Vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas vecuma dēļ principi — Direktīva 2000/78/EK — Vienlīdzīga attieksme nodarbinātības un profesijas jomā — 2., 3. un 6. pants — Piemērošanas joma — Atšķirīga attieksme vecuma dēļ — Valsts tiesiskais regulējums, kurā noteikts mācību izdevumu, kas radušies pēc noteikta vecuma sasniegšanas, maksimālais atskaitāmais apmērs — Profesionālās izglītības pieejamība

(2017/C 014/19)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Pamatlietas puses

Prasītājs: J.J. de Lange

Atbildētājs: Staatssecretaris van Financiën

Rezolutīvā daļa:

- 1) Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvas 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds nodokļu uzlikšanas regulējums kā pamatlietā, atbilstoši kuram personas mācību izdevumiem piemērojama nodokļu režīms ir atkarīgs no šīs personas vecuma, ietilpst šīs direktīvas materiālajā tvērumā, ciktāl tā mērķis ir veicināt jauniešu piekļuvi izglītībai;
- 2) Direktīvas 2000/78 6. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tam nav pretrunā tāds nodokļu regulējums kā pamatlietā, atbilstoši kuram personas, kas nav sasniegušas 30 gadu vecumu, ar zināmiem nosacījumiem no ar nodokli apliekamajiem ienākumiem drīkst pilnībā atskaitīt izdevumus par profesionālo izglītību, taču personām, kas minēto vecumu jau ir sasniegušas, šīs tiesības ir ierobežotas, ciktāl, pirmkārt, minētais regulējums ir objektīvi un saprātīgi pamatots ar likumā paredzētu nodarbinātības un darba tirgus politikas mērķi un, otrkārt, šī mērķa sasniegšanai izmantotie līdzekļi ir piemēroti un vajadzīgi. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai tā tas ir pamatlietā.

⁽¹⁾ OV C 38, 1.2.2016.

Tiesas (ceturtā palāta) 2016. gada 10. novembra spriedums (Rechtbank Amsterdam (Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Attiecībā uz Krzysztof Marek Poltorak izsniegta Eiropas apcietināšanas ordera izpilde

(Lieta C-452/16 PPU) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedība — Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Eiropas apcietināšanas orderis — Pamatlēmums 2002/584/TI — 1. panta 1. punkts — “Tiesas nolēmuma” jēdziens — 6. panta 1. punkts — “Izsniegšanas tiesu iestādes” jēdziens — Eiropas apcietināšanas orderis, ko Rikspolisstyrelsen (Valsts policijas pārvalde, Zviedrija) ir izsniegusi brīvības atņemšanas soda izpildei

(2017/C 014/20)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Rechtbank Amsterdam

Pamatlietas puses

Krzysztof Marek Poltorak

Rezolutīvā daļa:

Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm, kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI, 6. panta 1. punktā paredzētais jēdziens “tiesu iestāde” ir autonoms Savienības tiesību jēdziens, un šis 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds policijas dienests kā Rikspolisstyrelsen (Valsts policijas pārvalde, Zviedrija) neietilpst “izsniegšanas tiesu iestādes” jēdzienā šīs tiesību normas izpratnē, un tādējādi šāda dienesta izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, lai izpildītu spriedumu, ar kuru ir piespriests brīvības atņemšanas sods, nevar tikt uzskatīts par “tiesas nolēmumu” Pamatlēmuma 2002/584, kas grozīts ar Pamatlēmumu 2009/299, 1. panta 1. punkta izpratnē.

⁽¹⁾ OV C 383, 17.10.2016.